

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 299/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., G., zastúpeného advokátom JUDr. N. K., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajským súdom v Bratislave v konkurznom konaní sp. zn. Z-2-3 K 200/96, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2006 doručená sťažnosť M. H., G. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. N. K., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-3 K 200/96. Listom doručeným ústavnému súdu 4. septembra 2006 sťažovateľ požiadal ústavný súd o urýchlené rozhodnutie vo veci podanej sťažnosti, pretože krajský súd zvolal

na 8. september 2006 v predmetnom konkurznom konaní schôdzu veriteľov s programom schváliť plán speňažovania. Sťažovateľ vyslovil obavu, že v dôsledku tejto skutočnosti nastane taký právny stav veci, ktorý už nebude možné podľa platných zákonov Slovenskej republiky zrekonštruovať.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že výzvou z 8. augusta 1996 ho krajský súd na základe „návrhu na vykonanie konkurzu“ navrhovateľa S., a. s., B., odštepny závod – mestská pobočka G. (ďalej len „Slovenská sporiteľňa“), vyzval na zvolanie schôdze veriteľov, čím zároveň dňom doručenia tejto výzvy začalo dohodovanie. Ďalej uviedol, že bez toho, aby tento súd uznesením skončil dohodovanie, uznesením sp. zn. Z-2-3 K 200/96 z 28. februára 2000 vyhlásil konkurz na jeho majetok. Podľa sťažovateľa nečinnosť krajského súdu pretrváva a nie je voči nej prípustný žiadny opravný prostriedok.

Porušenie základného práva na spravodlivé, verejné a včasné (v primeranej lehote) prejednanie a rozhodnutie nezávislým a nestranným súdom v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že krajský súd vo veci nerozhodol a svoje rozhodnutie verejne nevyhlásil ustanoveným spôsobom.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že v zmysle ustanovenia § 70a ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní [podľa právneho stavu účinného od 1. februára 1998 (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“)] v konaniach uvedených v ods. 1 sa dohodovanie skončí, ak rada veriteľov do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona nedoručí súdu oznámenie o plnení projektu ozdravenia spolu s notárskou zápisnicou, osvedčujúcou konanie a priebeh schôdze veriteľov konanej po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, ktorá rozhodla o tom, že sa projekt ozdravenia plní. Sťažovateľ tvrdí, že pokiaľ krajský súd považoval vyššie uvedenú podmienku za splnenú, mal vo veci rozhodnúť uznesením (§ 66a ods. 2 in fine zákona č. 328/1991 Zb.) a toto uznesenie zverejniť v Obchodnom vestníku (§ 66c ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb.). Krajský súd však vo veci nekonal, čím svojou nečinnosťou porušil označené základné práva sťažovateľa na rozhodnutie o jeho občianskych právach a na verejné vyhlásenie rozsudku.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na spravodlivé, verejné a včasné (v primeranej lehote) prejednanie a rozhodnutie záležitosti nezávislým a nestranným súdom v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nečinnosťou krajského súdu v konkurznom konaní sp. zn. Z-2-3 K 200/96, prikázal krajskému súdu, aby vo veci dohodovania v konkurznom konaní Z-2-3 K 200/96 rozhodol bez zbytočného odkladu.

Sťažovateľ rovnako navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a uložil krajskému súdu zdržať sa vykonávania konkurzného konania vedeného pod sp. zn. Z-2-3 K 200/96, najmä speňažovania majetku konkurznej podstaty a iného nakladania s ním, a to až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti a z pripojených rozhodnutí vyplýva, že podaním doručeným krajskému súdu 13. augusta 1996 navrhla Slovenská sporiteľňa ako veriteľ vyhlásiť konkurz na majetok sťažovateľa ako dlžníka. Veriteľ svoj návrh odôvodnil tým, že voči dlžníkovi vykazuje splatnú pohľadávku, ktorá k 7. augustu 1996 činila 38 154 171,40 Sk, titulom zmluvy o poskytnutí úveru z 8. júla 1991. Insolvenciu dlžníka v návrhu preukázal aj existenciou jeho ďalších veriteľov.

Na zasadnutí schôdze veriteľov konanej 13. novembra 1996 zvolená rada veriteľov prijala návrh dlžníka – sťažovateľa, týkajúci sa predloženia návrhu projektu ozdravenia. Samotný projekt ozdravenia bol schválený schôdzou veriteľov 18. decembra 1996. Predseda rady veriteľov listom z 20. decembra 1996 oznámil túto skutočnosť krajskému súdu ako konkurznému súdu. Podobne bolo krajskému súdu oznámené plnenie schváleného projektu ozdravenia (listom z 28. februára 1997), prehodnotenie plnenia projektu ozdravenia (listom z 24. februára 1998), pokračovanie v jeho plnení pri rešpektovaní postupnosti plnenia pohľadávok veriteľov v zmysle tohto projektu (listom z 12. marca 1998, listom z 19. mája 1998).

Krajský súd uznesením sp. zn. Z-2-3 K 200/96 z 28. februára 2000 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka – sťažovateľa a za správcu konkurznej podstaty ustanovil Ing. P. P. Zároveň súd vyzval všetkých veriteľov na prihlásenie svojich nárokov.

V odôvodnení uznesenia krajský súd okrem iného uviedol, že v súlade s ustanovením § 4a ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. začal dohodovanie, ktoré bolo v zmysle § 70a citovaného zákona skončené. Súdu nebolo doručené oznámenie rady veriteľov o plnení projektu ozdravenia ani notárska zápisnica osvedčujúca konanie a priebeh schôdze veriteľov, ktorá by rozhodla o tom, že projekt ozdravenia sa plní. Z predložených písomných dokladov krajský súd dospel k záveru, že dlžník je v úpadku a súčasne má viac veriteľov a nie je schopný po dlhší čas plniť svoje splatné záväzky, pričom má majetok, ktorý postačuje na úhradu trov konania. Tým boli splnené podmienky pre vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka podľa § 1 ods. 2 a § 5 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd dospejúc k záveru, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné, uznesením sp. zn. 6 Obo 99/2000 z 23. júna 2000 potvrdil uznesenie krajského súdu sp. zn. Z-2-3K 200/96 z 28. februára 2000. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18. augusta 2000.

Dovolanie podané sťažovateľom najvyšší súd uznesením sp. zn. Obdo V 77/2000 z 18. decembra 2001 odmietol ako neprípustné, pretože v zmysle § 66f zákona č. 328/1991 Zb. sa ustanovenia § 236 až § 243d Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na konkurz a vyrovnanie nepoužijú.

Dňa 26. apríla 2002 sa konala schôdza veriteľov úpadcu (na základe zvolania krajským súdom) za prítomnosti sťažovateľa (úpadcu), veriteľov a správcu konkurznej podstaty. Schôdza veriteľov prijala uznesenie o zbavení funkcie doterajšieho správcu konkurznej podstaty Ing. P. a o ustanovení do funkcie nového správcu konkurznej podstaty JUDr. D. R. Túto skutočnosť potvrdil krajský súd uznesením zo 14. mája 2002.

Aj proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu (o zmene správcu konkurznej podstaty) podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 317/02 z 29. apríla 2003 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd dospel k záveru, že dôvody na zánik funkcie predchádzajúceho správcu konkurznej podstaty ku dňu 14. mája 2002, keď súd prvého stupňa napadnuté uznesenie vydal, boli, a to pre neplnenie povinností na strane správcu. Na sťažovateľov „podnet na zrušenie konkurzu“ doručený odvolaciemu najvyššiemu súdu v priebehu odvolacieho konania (28. apríla 2003) najvyšší súd reagoval tak, že o tomto procesnom návrhu musí rozhodnúť súd prvého stupňa ako súd konkurzný. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že úpadca svojim podaním sleduje len a len prietahy v konaní, pretože konkurz na jeho majetok bol právoplatne vyhlásený. Preto otázka, či dohodovacie konanie bolo alebo nebolo riadne ukončené, je podľa jeho názoru právne irelevantná, pretože na účinkoch vyhlásenia konkurzu sa už nič zmeniť nemôže.

Sťažovateľ medzitým 11. marca 2002, ešte pred konaním schôdzy veriteľov, doručil krajskému súdu návrh na zrušenie konkurzu vyhláseného na jeho majetok, argumentujúc, že

nemá viac veriteľov, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 1 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. a nie je v predĺžení, čím nemožno u neho aplikovať ani § 1 ods. 3 citovaného zákona.

Krajský súd uznesením sp. zn. Z-2-3 K 200/96 z 18. septembra 2003 návrh sťažovateľa (úpadcu) na zrušenie konkurzu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v konkurze je prihlásených viac veriteľov, ktorých prihlášky sú v súlade s § 20 zákona č. 328/1991 Zb., v dôsledku čoho sa stali účastníkmi konania. Tieto prihlášky treba preskúmať na prieskumnom pojednávaní. Konajúci sudca nemá oprávnenie posudzovať oprávnenie nároku veriteľa. Zákon č. 328/1991 Zb. toto právo priznáva iba správcovi konkurznej podstaty, resp. ak je popretá pohľadávka, o jej pravosti rozhoduje incidenčný sudca. Preto až po prebehnutí prieskumného pojednávania (resp. incidenčnej žaloby) bude možné posúdiť postavenie veriteľov a následne rozhodnúť o tom, či sú splnené podmienky na konkurz.

O odvolaní sťažovateľa proti predmetnému uzneseniu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 256/03 z 29. januára 2004 tak, že ho odmietol ako nedôvodné a uznesenie krajského súdu potvrdil.

Podaním doručeným krajskému súdu 19. augusta 2005 sťažovateľ ako úpadca opätovne navrhol zrušenie konkurzu vyhláseného týmto súdom 28. februára 2000 na jeho majetok, nakoľko údajne v tomto konkurznom konaní nie je ani jeden zákonný veriteľ. Krajský súd uznesením č. k. Z-2-3K 200/96-929 z 8. septembra 2005 návrh úpadcu na zrušenie konkurzu č. k. Z-2-3K 200/96 zamietol. Najvyšší súd o odvolaní úpadcu rozhodol uznesením sp. zn. 5 Obo 324/05 zo 16. decembra 2005 tak, že uznesenie krajského súdu č. k. Z-2-3K 200/96-929 z 8. septembra 2005 potvrdil. Najvyšší súd z predložených dokladov, obsahu spisu a vyjadrení správcu konkurznej podstaty zistil, že úpadca je dlžníkom viacerých veriteľov, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky v zmysle § 20 zákona č. 328/1991 Zb. a úpadca nepreukázal, že pohľadávky veriteľov prihlásených v konkurze sú uspokojené, resp. že zanikli na základe iných právnych skutočností. Podľa vyjadrenia správcu konkurznej podstaty úpadca svojím konaním marí konkurzné konanie tým, že neposkytuje súčinnosť v zmysle § 9d zákona č. 328/1991 Zb. Napriek tomu, že bolo

nariadené prieskumné pojednávanie na 30. septembra 2005, na ktorom sa mali preskúmať prihlásené pohľadávky a mala byť zvolaná schôdza veriteľov a správcom bol predložený plán speňaženia konkurznej podstaty, úpadca znovu v rozpore so závermi rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 256/03 z 29. januára 2004 a ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. (§ 21, § 22) požiadal o zrušenie konkurzu, pričom nedoložil žiadne dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia o neexistencii veriteľov. Podľa názoru najvyššieho súdu úpadca svojvoľným konaním, právne neodôvodnenými sťažnosťami spôsobuje prierahy v konkurznom konaní, dôsledkom čoho je opätovné zrušenie nariadeného prieskumného pojednávania.

Listom z 13. apríla 2006 správca konkurznej podstaty vyzval sťažovateľa na vyjadrenie k zoznamu veriteľov zostavenému na účely rozvrhu podľa konkurzných prihlášok.

Sťažovateľ vo vyjadrení z 20. apríla 2006 navrhol všetky pohľadávky veriteľov prihlásené v konkurze poprieť a podať návrh na zrušenie konkurzu. Podľa sťažovateľa žiadne jeho záväzky voči prihláseným veriteľom neexistujú a sú predmetom súdnych sporov, ktoré nie sú právoplatne rozhodnuté. V tejto súvislosti tiež správcovi konkurznej podstaty oznámil, že ak okrem uvedených fiktívnych a nezákonných veriteľom existujú aj skutoční, zákonní (o ktorých však on nemá vedomosť), je schopný ich pohľadávky uhradiť neodkladne až do výšky 300 mil. Sk.

Krajský súd nariadil prieskumné pojednávanie na 28. apríl 2006. Na tomto prieskumnom pojednávaní správca konkurznej podstaty preskúmal jednotlivé prihlásené pohľadávky konkurzných veriteľov, pričom výsledky preskúmania boli zapísané do zoznamu prihlášok predloženého správcom konkurznej podstaty 18. apríla 2006. Sťažovateľ ako úpadca sa z pojednávania ospravedlnil z dôvodu pracovnej neschopnosti, avšak nepožiadaval o odročenie pojednávania.

Dňa 30. augusta 2006 krajský súd zverejnil v Obchodnom vestníku uznesenie sp. zn. Z-2-3 K 200/96 z 2. augusta 2006, ktorým zvolal schôdzu konkurzných veriteľov v tomto konkurznom konaní na 8. septembra 2006 s programom schváliť plán speňažovania.

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že konkurzné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania. Jeho účelom je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku a cieľom pomerné uspokojenie jeho veriteľov z majetku úpadcu. Tak ako v súdnom konaní vo všeobecnosti, tak aj v konkurznom konaní musí súd postupovať tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov. Táto ochrana musí byť zabezpečená pre všetkých účastníkov konania bez ohľadu na druh súdneho konania a na to, na ktorej strane procesno-právneho vzťahu stoja. Účastník má právo prednášať návrhy, vyjadrovať sa k návrhom a k postupu súdu, navrhovať dôkazy a k vykonaným dôkazom sa vyjadrovať. Takýmto spôsobom uplatňuje svoj vplyv na výsledok konania. Keď konanie prebieha vo viacerých štádiách, účastník prispôbuje svoj procesný postup jednotlivým štádiám.

Dohodovacie konanie ako štádium konania, ktoré obligatórne muselo predchádzať vyhláseniu konkurzu, zaviedol zákon č. 122/1993 Z. z., ktorým sa menil a doplnil zákon č. 328/1991 Zb. Podľa tohto zákona (§ 4 ods. 1) do skončenia dohodovania súd neprejedná návrh na vyrovnanie a nerozhodne o vyhlásení konkurzu. O skončení dohodovania rozhoduje súd podľa § 4g zákona. Podľa § 3 ods. 3 zákona rozhoduje uznesením. Keďže nešlo o žiaden z prípadov vymenovaných v § 202 ods. 3 OSP, proti uzneseniu, ktorým súd dohodovanie skončil, bolo prípustné odvolanie. Podľa právneho stavu účinného do 31. januára 1998 to znamenalo, že dohodovacie konanie končí až právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým súd dohodovanie skončil. Podstatou argumentácie sťažovateľa v sťažnosti je preto tá skutočnosť, že súd nemohol súčasne skončiť dohodovacie konanie a vyhlásiť konkurz.

Dohodovacie konanie, zrušené s účinnosťou od 1. februára 1998 zákonom č. 12/1998 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení

neskorších predpisov a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „zákon č. 12/1998 Z. z.“), bol v zásade inštitút veriteľov, ktorí rozhodovali o tom, či sa dohodovacie konanie začne a bude ďalej pokračovať, alebo či veritelia „umožnia“ súdu ďalej pokračovať v konaní podľa zákona č. 328/1991 Zb. Účelom dohodovacieho konania bolo umožniť veriteľom (súd v tomto už nemal žiadnu ingerenciu) rozhodnúť o tom, či dlžník je schopný ozdravenia a prijať potom projekt ozdravenia, alebo ak na toto nie sú predpoklady, potom nech súd postupuje podľa ostatných ustanovení zákona č. 328/1991 Zb.

V okolnostiach prípadu bolo podľa v tom čase účinného zákona č. 328/1991 Zb. dohodovacie konanie začaté, bola zvolená rada veriteľov, bol vypracovaný a schôdzou veriteľov schválený projekt ozdravenia. Súd nepreskúmaval obsah projektu ozdravenia ani neposudzoval jeho plnenie či neplnenie. Toto bolo výlučne v právomoci veriteľov prostredníctvom rady veriteľov. Krajský súd v súlade s novelou zákona č. 328/1991 Zb., danou zákonom č. 12/1998 Z. z., dospejúc k zisteniu, že mu nebolo doručené oznámenie rady veriteľov o plnení projektu ozdravenia, ani notárska zápisnica osvedčujúca konanie a priebeh schôdze veriteľov, ktorá by rozhodla o tom, že projekt ozdravenia sa plní a zistiť, že sú splnené podmienky úpadku dlžníka, uznesením sp. zn. Z-2-3 K 200/96 z 28. februára 2000 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka – sťažovateľa, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval ukončenie dohodovania podľa § 70a zákona č. 328/1991 Zb. Po potvrdení tejto právnej skutočnosti odvolacím najvyšším súdom (na základe odvolania sťažovateľa), toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18. augusta 2000.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Inými slovami to znamená,

že ak pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nemôže sa už z tohto dôvodu na základe sťažnosti podanej podľa čl. 127 ústavy zaoberať opodstatnenosťou námietok o porušení základného práva zaručeného v ústave alebo v príslušnej medzinárodnej zmluve o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis I. ÚS 110/03, I. ÚS 235/03, III. ÚS 42/06).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na spravodlivé, verejné a včasné (v primeranej lehote) prejednanie a rozhodnutie nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvrdiac, že krajský súd vo veci dohodovacieho konania v konkurznom konaní na jeho majetok vedenom pod sp. zn. Z-2-3 K 200/96 doteraz nerozhodol o ukončení dohodovania a svoje rozhodnutie verejne nevyhlásil ustanoveným spôsobom.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti zistil, že sťažovateľ tvrdeným porušením označeného základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nenamietal celkovú dĺžku konkurzného konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. Z-2-3 K 200/96 ani nekonkretizoval obdobia úplnej nečinnosti tohto súdu v rámci predmetného konkurzného konania. Podstata jeho námietok (nečinnosti súdu) spočívala v tom, že krajský súd nevykonal konkrétny úkon (ukončiť dohodovanie ustanoveným spôsobom), ktorý podľa neho v tom čase (pred vyhlásením konkurzu) vykonať mal.

Ústavný súd konštatuje, že v čase, keď bola sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu, t. j. 23. júna 2006, už bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal v dobe po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok zo strany veriteľa Slovenskej sporiteľne (13. augusta 1996). Krajský súd posúdiac splnenie hmotno-právnych a procesných podmienok na strane sťažovateľa ako dlžníka, za súčasného odôvodnenia ukončenia dohodovania, uznesením sp. zn. Z-2-3 K 200/96 z 28. februára 2000, právoplatným 18. augusta 2000, vyhlásil konkurz na jeho majetok. V okolnostiach prípadu z doterajšieho priebehu predmetného konkurzného konania možno presvedčivo vyvodiť záujem veriteľov (prihlásením svojich pohľadávok v konkurznom konaní v zákonnej lehote, účasťou na prieskumnom pojednávaní, využívaním svojich práv

konkurzného veriteľa v súvislosti s popieraním konkurzných pohľadávok iných veriteľov) na tom, že majetkové pomery úpadcu budú riešené nie v rámci projektu ozdravenia dohodovaním, ale po vyhlásení konkurzu pomerným uspokojením v súlade so zákonnou úpravou konkurzu a vyrovnania. Pritom vo viacerých prípadoch namietaná aktívna legitímácia konkurzných veriteľov je predmetom prebiehajúcich incidenčných konaní v rámci predmetného konkurzného konania.

Je nesporné, že už 28. februára 2000 (keď krajský súd uznesením vyhlásil konkurz), najneskôr však 18. augusta 2000 (právoplatnosťou vyhlásenia konkurzu) sťažovateľ vedel, že podľa neho nebolo dohodovanie ukončené nesprávne a z ďalších úkonov krajského súdu (ustanovenie správcu konkurznej podstaty, rozhodnutie o jeho zmene, zvolanie schôdze veriteľov, nariadenie prieskumného pojednávania) mu bolo jasné, že súd nemieni postupovať podľa jeho predstáv. Napriek tomu túto skutočnosť v konaní pred ústavným súdom namieta až podaním, doručeným ústavnému súdu 23. júna 2006.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2006